

Vị Chua Của...Khế

Áo Vàng - Blaise Pascal 70

Ngồi với Paula trong quán nước, Hoa cười cười, châm chọc : Ta có dè đâu tên bà "đậm mùi quê hương" vậy ! Lục Thị Sáu ! Nghe cũng kêu lắm chứ ! Bà mà chơi đồ xí ngẫu chắc lúc nào cũng hên !

- Thôi, thôi, sorry bà. Tui có nỗi khổ riêng. Đừng trách tôi tội nghiệp. Đầu phải ai cũng có được cái tên đẹp như bà. Hoàng Hoa ! Nếu bà già tôi mà hay chữ, đặt tên đẹp như tên bà thì tôi mang lộn kiếng từ lâu rồi !

- Nhưng mà... thiệt hết chỗ nói ! Mình quen biết nhau đã mấy năm rồi, bà coi tôi là người gì ? Còn muốn rủ tôi làm ăn chung nữa, mà mỗi cái tên cúng cơm của bà tôi còn không biết ! Rõ chán ! Những cú "choc" như vậy xảy đến rất thường từ ngày Hoa quen biết và làm bạn với Paula. Nói rằng Hoa dễ tính và chơi với ai cũng được thì không đúng, vì Hoa rất ít bạn, tánh tình lại khép kín. Paula làm nghề nails và Hoa chỉ là một khách hàng thường xuyên từ vài năm nay. Chồng say sưa tối ngày, Paula

tổng cổ ra khỏi nhà. Nghề nails mang về cho Paula khá nhiều lợi nhuận nên một mình nuôi con không mấy khó khăn. Hoa thì bị chồng bỏ. Mặc dầu trước đó, Hoa chẳng thấy dấu hiệu gì đe dọa hạnh phúc gia đình cả. Đùng một ngày đẹp trời, Dũng tuyên bố ra đi không hẹn ngày về. Thì ra anh chàng đã có người khác. Tự ái bị tổn thương, thoát đầu Hoa tìm đủ mọi cách để lôi kéo chồng về, nhưng sau nhiều phen thất bại, nàng tự nghĩ thôi thì giữ kẻ ở lại chứ ai mà ngăn cản người muốn ra đi. Hoa ký giấy trả tự do cho chồng. Sau biến cố đó, Hoa và Paula bỗng nhiên trở thành hai người độc thân bất đắc dĩ và tìm đến với nhau...

Hoa không ngờ Paula giao thiệp rộng đến thế. Cô nàng làm việc hùnh hục cả tuần nhưng đến chiều thứ sáu vẫn hằng hái đóng bộ đi chơi. Nào Karaoke, nào party sinh nhật, nào vũ trường... Góp mặt vài lần, Hoa tự nhận thấy không hợp với nhóm bạn đó nên rút lui, chỉ thỉnh thoảng hẹn riêng với Paula và hai đứa nhiều lúc tâm sự rất tương đắc. Có lẽ Paula tìm thấy ở Hoa một sự tin tưởng nào đó nên đã có lần bắt cóc Hoa đến văn phòng luật sư để tham vấn chuyện hùn hạp nữa cửa tiệm nails với Hoa mà không thềm hỏi ý kiến nàng trước. Dĩ nhiên Hoa không chịu nhưng trong lòng cũng có đôi chút cảm động và kiên nhẫn vì có người tin tưởng mình.

Sáng nay Paula phone Hoa báo tin giá vé về Việt Nam đang sale. Cô nàng đi VN như đi chợ, nhưng vì thấy Hoa chưa về thăm quê hương nên cứ rủ rê hoài. Gặp lúc đang thất nghiệp lại chẳng có gì vướng bận nên Hoa hưởng ứng ngay. Rồi vì book vé dùm Paula mới lòi ra vụ tên thật tên giả. ..

- Khai báo thành thật đi ! Vậy còn ngoài cái tên Paula rồi bây giờ tên Sáu, bà còn tên gì nữa ? Lỡ về bên đó, người ta gọi tên bà mà tôi không nhận ra thì còn ngổ hơn Mán về Kinh ! Cô nàng tùm tùm cười:

- Chuyến này tui sẽ giới thiệu bà thẳng kếp nhí qua Net của tui, bà nhớ là tui tên Paula Vi nghe.

- Nhiều chuyện ! Bà thật lộn xộn ! Sao lại có thêm Paula Vi là thế nào ?

- Thì lên Mạng, phải chế tên cho nó *nổ* chứ ! Thật ra Vì, nếu viết xuống là số sáu La Mã đó mà ! Xài vậy dễ nhớ. Hoa tròn mắt. Thiệt hết ý ! Vậy mà cũng nghĩ ra được. Cô này ngộ lắm chứ. Thông minh ! Và tếu nữa. Bởi thế, chơi với Paula, Hoa đi từ ngạc nhiên này đến thích thú khác. Nhiều khi ngẫm nghĩ, Paula là một người bạn tốt, nhưng không biết, nếu còn chồng bên cạnh, Hoa có nên quan hệ với những người như vậy không ?

Hai tuần ở VN, Hoa sống như một du khách đến nghỉ mát xứ Cuba. Paula về thường nên chuyến này không ghé thăm gia đình. Cô nàng cho Hoa ở lại Saigon một tuần rồi mua tour đi Mũi Né. Đâu đâu cũng yến tiệc linh đình. Toàn những phòng trà và chốn ăn chơi. Thành phố Saigon nhộn nhịp thật nhưng Hoa không còn người thân nào ở đây nên chẳng có mấy may cảm xúc. Ghé ngang trường Luật cũng chả bồi hồi.... Người xưa, cùng nhau vượt biên, thề sống thề chết, yêu nhau đến hơi thở cuối cùng nhưng rồi vẫn chia tay....

Hoa rời VN, trở lại Montréal không chút vấn vương. Paula đã đổi vé để ở lại tận hưởng với người tình mới thêm vài tuần nữa. Cô nàng còn nhờ Hoa trông coi tiệm nails dùm. Có người bạn tin tưởng được, nhiều khi cũng ỷ lại.... À quên, phải nói còn một chút vương vấn, có lẽ Hoa phải giải quyết...

Tiến người khách cuối cùng ra cửa, Hoa hối nhân viên dọn dẹp để về sớm hơn. Suốt ngày hôm nay Hoa cố gắng giữ bình tĩnh làm việc để không lộ cho nhân viên thấy mình đang bối rối khác thường.

Giờ đây ngồi một mình trong bóng tối, Hoa lật từng tấm ảnh trong xấp hình của người bạn trẻ, chưa phải là người tình, từ bên nhà vừa gửi qua, làm Hoa suy nghĩ...

Tiến là người bạn mới quen qua trung gian của Paula. Suốt tuần lễ ở Phan Thiết, Tiến tháp tùng Hoa đi mọi nơi. Nói nôm na, Paula sợ Hoa buồn nên sắp xếp đem theo một *escort* để « hầu hạ » cô bạn gái. Tuy nhỏ tuổi nhưng chàng ta thật sành điệu với đàn bà. Anh chàng rất tế nhị, không hề hỏi đến tuổi tác của Hoa và luôn gọi nàng bằng tên. Lúc đầu Hoa cũng rất ngỡ ngàng nhưng vì trông Tiến chỉ bằng tuổi em út của mình, chừng 35 là cùng trong lúc nàng thì đã 50. Tay chàng không bao giờ rời chiếc máy hình mà Hoa mua tặng, trong gian hàng dành riêng cho Việt kiều, coi như món quà tao ngộ. Tiến bấm máy liên miên và luôn mồm khen Hoa thật ăn ảnh, vẫn còn mặn mà... Nắng đẹp, biển xanh và cát trắng làm Hoa như đang sống lại tuổi hoa niên phơi phới.... Hoa thả lỏng tâm tình với nước mây.... Giờ đây Hoa chỉ còn nhớ lơ mơ... một tuần đầy ảo mộng Máy hàng chữ nhắc nhở những kỷ niệm bên nhau, Tiến còn kèm theo vài lời hỏi mượn Hoa 5 ngàn đô để lo cho Mẹ già vừa vào bệnh viện bất ngờ, và hẹn hò ngày tái ngộ. Còn nữa, Tiến xin phép Hoa cho chàng post vài hình rất nghệ thuật của Hoa lên mạng cho các bạn chàng cùng thưởng thức ! Trước tiên Hoa hình dung đến phản ứng con gái và rể, chắc chúng nó sẽ nhìn Hoa như người từ hành tinh nào đó trở về nếu chúng nó bắt gặp tấm hình một anh chàng trẻ măng đang kề má, quàng tay qua đôi vai trần của Hoa trên bãi biển... Vừa giận mình mà vừa muốn cười ra nước mắt..... Rắc rối lớn !

Nhớ lại trong một vở kịch hài, người ta nói : Quê hương là chùm khế ngọt, sao các ông về, cứ toàn tìm cam với bưởi ? Hoa chỉ mới cắn vào trái khế quê hương, ngọt đầu không thấy mà nếm phải vị chua.....làm buốt cả răng !

Áo Vàng - 2007